

ХЕНРИ КЕЙН ПРИЗРАК В РАЗКАЗА

Превод от английски: Александра Велева, 1991

chitanka.info

Не вярвам в духове. А вероятно не вярвам, защото отказвам да вярвам — просто умът ми отхвърля подобна възможност и търси други обяснения. В аферата със семейство Трой тези обяснения се свеждаха до желание за смърт, халюцинации, комплекс за вина, възмездие, самонаказание, раздвояване на личността. Всичко това обаче е извън моята компетентност — аз не съм психиатър, а частен детектив. Има хора, които не са съгласни с моите заключения: може би и вие ще се окажете сред тях. Нека. Единственото, което мога да направя, е да предам събитията такива, каквито бяха, като започна с онзи яркобял януарски следобед, когато секретарката въведе в бюрото ми госпожица Силвия Трой.

— Госпожица Силвия Трой — обяви моята секретарка и напусна стаята.

— Казвам се Питър Чеймбърз — казах аз. — Няма ли да седнете?

Беше дребна, доста хубавичка, много женствена, на около трийсет. Късо подстригана, рижа, чуплива коса обгръщаше нежно кръгло лице, чиито огромни тъмнокафяви очи щяха да са красиви, ако не беше онова изражение в тях, което ми е почти невъзможно да опиша с думи. Впрочем има една дума — призрачно! — но тя естествено може да се изтълкува по най-различни начини. Очите ѝ бяха далече, прогонени, извън нея, независими от нея, зареяни и изгубени. Остана права, а аз, все още зад писалището, се гърчех от смущение.

— Моля, седнете — казах с възможно най-сърдечния тон, който успях да налучкам, докато се мъчех в объркването си да избегна тези странно бляскави очи, подозрително отсъстващи и изплашени.

— Благодаря — отвърна тя и седна на стола до писалището. Гласът ѝ беше мек и хубав, някак обработен като глас на професионална певица — с ясно закръглени гласни, звучен, добре поставен, много женствен, мелодичен. Беше с червено вълнено палто с черна кожена якичка, а в ръцете си държеше черна лачена чанта. Отвори чантата, измъкна триста долара, затвори шумно закопчалката и сложи парите на писалището. Погледнах ги, без да ги докосвам.

— Не са ли достатъчно? — попита тя.

— Моля? — отвърнах.

— Ами така ги гледате...

— Какво гледам? — подхвърлих аз.

— Парите. Хонорара си. Съжалявам, но нямам повече.

— Не ги гледам по никакъв особен начин, госпожице Трой. Просто ги погледнах и толкова. Триста долара може да са достатъчно, а може и да не са достатъчно — зависи какво искате от мен.

— Да прогоните един дух.

— КАКВО?

— Извинете, господин Чеймбърз — каза тя, — но аз ви говоря напълно сериозно.

— Дух...

— Дух, който вече уби един човек и заплашва да убие още двама.

Осмислих нервните си движения с ровене по джобовете и намиране на цигара. Запалих я и заявих:

— Г-це Трой, прогонването на духове не е съвсем от моята компетентност. Ако този така наречен от вас дух е убил някого, тогава вие сте на погрешен адрес. За това има упълномощени власти — полицията...

— Не мога да се обърна към полицията.

— А защо не?

— Защото ако се обърна към полицията, ще улича себе си и двамата си братя в... — тук тя замълча.

— В какво?

— В убийство.

Настъпи пауза. Тя седеше отпусната и пушеше нервно.

Запитах я:

— Имате ли намерение да ми разкажете историята си?

— Да.

— А това няма ли също да ви уличи?...

— Съвсем не — заяви тя. — ТРЯБВА да ви кажа, защото нещо трябва да се направи, защото някой — надявам се вие — трябва да помогне. Но ако повторите пред полицията това, което ви кажа, аз ще го отрека и тъй като вие нямате никакви доказателства, а аз отричам, никой няма да бъде уличен.

Май все пак беше от моята компетентност. Хора в беда са моята компетентност. Ако не ставаше дума за дух, щеше да бъде напълно свойствено за моята компетентност. И все пак беше достатъчно от моята компетентност, за да тръсна пепелта от цигарата си в пепелника, да придърпам парите по-близо и да кажа:

— Добре, г-це Трой, кажете каква е работата.
— Започна преди около година. През ноември преди една година.
— Да — казах аз.
— В нашето семейство сме — или по-скоро бяхме — четирима.
— Семейство от четирима души — заявих аз.
— Трима братя и аз. Адам беше най-големият. Адам Трой беше на петдесет, когато умря.
— А другите?
— Джоузеф беше на трийсет и шест. Саймън е на тридесет и две, а аз съм на двайсет и девет.
— Казахте Джоузеф БЕШЕ на трийсет и шест?
— Брат ми Джоузеф се самоуби — твърдят, че се е самоубил — преди три седмици.
— Извинете — измънках аз.
— А сега, ако ми разрешите, малко предистория.
— Разбира се — кимнах аз.
— Адам, който беше толкова по-голям от нас, беше за всички ни като баща. Беше ерген, богат и преуспяващ и знаеше как се печелят пари, докато ние — тя повдигна рамене, — поне що се отнася до парите, не можехме да се похвалим с бляскави успехи. Джоузеф беше търговец на обувки, а Саймън аптекар, аз пък работя в нощно заведение, артистка съм, но трябва да призная, доста посредствена.
— Артистка в нощно заведение, много интересно.
— Имитирам гласове. Бях навремето венстриложка. Сега съм имитатор, подражавам гласове, нещо от този сорт. Всъщност нищо особено, но преживявам.
— А Адам — запитах я аз, — с какво се занимаваше Адам?
— Беше агент на недвижими имоти и хитър борсов инвеститор. Беше скучен и стиснат човек — вероятно и затова не се ожени. Той наистина ни беше като баща, но с пари ни помагаше само в краен случай. Виж — съвети, колкото щещ. Критика — също. Не мога да кажа, че се отнасяше ЗЛЕ с нас, но пък и не беше особено ДОБЪР към нас. Дано да говоря ясно.
— Да, съвсем ясно, г-це Трой.
— Стигнахме до завещанията.
— Завещания? — учудих се аз.

— Да, до завещанията и последната воля. Бяхме направили онова, което се нарича взаимно завещание — ако някой умре, всичко, което остави, се разпределя между останалите живи. Не може да не сте чували за взаимните завещания.

— Да, естествено.

— И така, миналата година Адам спечели огромна сума на борсата и предложи да ни заведе всички на зимна ваканция, като поеме изцяло разноските. Две седмици ски и чист въздух горе във Върмънт. Две седмици в зимната страна на чудесата или нещо от тоя род, нали разбирате?

Кимнах.

— Ние — Джоузеф. Саймън и аз — се освободихме за тези две седмици — двете седмици в средата на ноември — и отидохме в една хижа на връх Килингтън в Зелените планини на Върмънт — тя потрепери и млъкна. След малко продължи: — Не знам как започна. Може би и тримата сме си го мислили, може би оттам и отровата на вината, но Джоузеф го каза първи.

— Каза какво, моля?

— Каза да се отървем от Адам. Адам спеше горе, а ние тримата седяхме долу пред разпаления буен огън в камината, пиехме и вероятно бяхме леко опиянени, когато Джоузеф ни го предложи и ние толкова бързо се съгласихме, че беше без значение кой го е казал пръв. Не искам да виня никого. Повтарям, и тримата сме еднакво виновни. Никой от нас не беше имал никога пари, наистина пари, а бяхме все още достатъчно млади, за да си поживеем — тя отново потръпна и закри лицето си с ръце. Продължи през дланите си: — Сега ще разказвам много бързо. Може ли?

— Дадено — отвърнах аз.

— На следващия ден — отпусна ръце в скута си тя, — добре опаковани в скиорските си костюми, предприехме експедиция из планинските върхове. По едно време, след дълго изкачване, Адам застана близо до нещо като пропаст — едно дефиле, дълбоко около две хиляди фута, на дъното, на което се виеше тясна речица. Джоузеф се приближи до него, бутна го и Адам падна. Това е всичко. Падна. На дъното. Чухме нещо като ехо и после — нищо. Върнахме се обратно и съобщихме. Казахме, че се е подхлъзнал и паднал. Полицията се

изкачи, за да разследва случая, съставиха съдебен протокол и с това всичко приключи.

— Тоест?

— Заключение на съдия-следователя беше смърт при нещастен случай.

Станах от стола си. Започнах да се разхождам из стаята, минах пред нея, зад нея и около нея. Тя не помръдна. Седеше и стискаше ръце в скута си. Казах:

— Добре. Значи приключихме с уличаващите факти. Сега, ако обичате, ми кажете духът на кого уби кого.

Тя не помръдна. Само устните ѝ се раздвижиха:

— Духът на Адам уби Джоузеф.

— Скъпа г-це Трой — казах аз, — само преди няколко минути ми казахте, че Джоузеф се е самоубил.

— Съжалявам, г-н Чеймбърз, но такова нещо НЕ СЪМ ви казвала.

— Но вие...

— Казах, ТВЪРДЯТ, че се е самоубил.

Макар и неохотно, признах грешката си.

— Наистина казахте така. Но какво значение има? Искам да кажа...

— Нека ви съобщя моето мнение?

— Моля.

Върнах се обратно на стола си и, седнал, я наблюдавах, докато говореше, без обаче да срещам очите ѝ. Неизвестно защо в този ярkobял, съвсем обикновен януарски следобед, в обичайните предели на собствената ми канцелария, не намирах сили да погледна право в очите на тази жена.

— Живея на улица „Уест трийсет и трета“, номер сто трийсет и три — заяви тя.

— Аха — казах аз и щастливо и делово записах адреса ѝ, доволен, че най-после мога да свърша нещо прозаично.

— Апартаментът е едностаен, на четвъртия етаж, 4С.

— Да, да — мърморех аз и усърдно записвах.

— Преди два месеца, на петнайсети ноември, точно една година след смъртта си, Адам ме посети.

— Адам ви посети — промърморих аз, записвайки, — но... — и стреснат захвърлих молива. — Почакайте, г-ца Трой!

Тя отвърна много мило:

— Да, г-н Чеймбърз?

— Адам е умрелият, нали? Адам е онзи, когото според вас сте убили, или греша?

— Да, той е Адам.

— И той ви посети?

— Точно така.

Въздъгнах:

— Къде?

— Следобеда на петнайсети ноември отскочих до супермаркета да напазарувам. Когато се върнах у дома, той беше там, седеше мълчаливо на един стол и ме чакаше.

Взех отново молива и се престорих, че си записвам.

— Сигурна ли сте, че беше Адам?

— Духът на Адам. Адам умря.

— Тъй де, духът на Адам. Как изглеждаше?

— Точно както в деня на смъртта си. Дори носеше същите дрехи — високите ботуши, зеления скиорски костюм и зелената скиорска шапка.

— Разговаряхте ли?

— Да.

— Как звучеше?

— Както винаги. Адам имаше дълбок басов глас. Стори ми се тъжен, огорчен, но не истински сърдит.

— Какво каза?

— Каза, че се е върнал, за да въздаде възмездие. Това бяха буквално думите му — да въздаде възмездие. Каза, че първо ще убие Джоузеф, после Саймън и накрая мене. След това стана, отвори вратата и излезе.

— А вие?

— Аз се обадох на братята си и те дойдоха у дома, след което им разказах за случилото се. Естествено не ми повярваха. Заявиха, че си въобразявам и че напоследък съм много изнервена. Предложиха ми да се консултирам с лекар. Накратко, убедиха ме. Не предприех нищо — дори когато Джоузеф бе убит.

— Самоубийство, макар и предполагаемо...

— Джоузеф си преряза вените и умря. **НО НЯМАШЕ ОРЪЖИЕ.** Никакво оръжие не бе намерено край тялото — никакъв окървавен предмет в целия апартамент.

Запалих нова цигара. Пламъкът на кибритената клечка трепна. Духнах го бързо и я сложих в пепелника. Вдъхнах дълбоко дима. И казах:

— Г-це Трой, тогава не сте предприели нищо — защо решихте да направите нещо сега?

— Защото снощи Адам ме посети отново. Когато се върнах от работа, той седеше на същия стол, облечен точно както преди. Каза, че е постигнал целта си с Джоузеф — следващият ще бъде Саймън. После стана, отвори вратата и излезе.

— А вие?

— Припаднах. Когато дойдох в съзнание, изпаднах в истерия. Мина ми, гримирах се отново и отидох право у брат ми Саймън. Саймън живее на „Уест Четвърта“, много близо до работата ми. Звъних, докато се събуди и ми отвори. Съобщих му за случилото се и той отново не ми повярва. Настоя да отида на лекар и каза, че той ще се заеме да го уреди. Днес реших, че **ТРЯБВА** да направя нещо. Бях чувала за вас и дойдох. Моля ви, г-н Чеймбърз, помогнете ми! Моля ви, много ви моля.

— Ще направя каквото мога — отвърнах аз. Разпитах я и си записах имена, адреси и телефонни номера — на работата ѝ, на работата на братята ѝ и така нататък. След това записах на една от визитните ми картички домашния си телефон и ѝ я дадох: — Можете да ми се обадите тук или у дома, винаги, когато пожелаете — казах аз.

— Благодаря ви.

Усмихна се с първата си усмивка и тя бе благодарна.

Сложих тристата долара в едно чекмедже на писалището си и заявих:

— Добре. Да тръгваме.

— Да тръгваме? Къде?

— Искам да разгледам апартамента ви. Възможно ли е?

— Да, разбира се — и стана. — Много сте прецизен, нали?

— Такъв ми е стилът на работа — отвърнах.

Намираше се на четвъртия етаж в една наскоро ремонтирана и прекроена шестетажна сграда без асансьор. Беше малък едностаен апартамент: малка дневна с малка ниша за спалня, малка баня и кухничка. В кухнята нямаше прозорец, в банята имаше един, а в дневната два — всички прозорци бяха със здрави резета, затварящи се отвътре.

— Чудесно — казах аз. — Вие ли сложихте тези резета?

— Не, предишният наемател.

— Резетата са отлични и при това в много добро състояние — кимнах одобрително аз и продължих огледа.

— Виждам, че на фасадата няма противопожарна стълба.

— Не е необходимо — отвърна тя. — Беше много грозна и я магнаха, когато ремонтираха къщата, защото я обезопасиха при пожар.

Бравата на вратата беше напълно негодна. Проста и много стара, тя не изискваше експертни познания, за да бъде отворена, а при това нямаше никакви допълнителни укрепления, като резе например.

— Тая няма да я бъде — промърморих аз.

— Моля? — попита тя.

— Вижте, не знам кой ви е посещавал, дух ли е или не е дух, но тук всеки ще влезе с първия му попаднал ключ, а касоразбивач може да накара тази ключалка да танцува. Трябва да я сменим.

— Да я сменим? — учуди се тя. — Да я сменим?

— Къде е указателят със служебните номера?

Донесе ми го и аз намерих номерата на няколко ключари, обадих им се, открих един, който беше свободен, и му обясних какво искам. Обеща да дойде до половин час и госпожица Трой направи кафе и сандвичи — дъвчехме и бърборехме, без да споменаваме за призраци. Тя се оживи, започна да се усмихва все по-често, а аз открих, че прекарвам доста приятно следобеда си.

— Защо не дойдете да ме гледате в клуба довечера? — запита тя.

— Казах ви адреса, когато си правехте подробни бележки в канцеларията. Кафе „Бела“ на „Уест Трета“ в Гринич.

— В колко часа е вашият номер?

— Представлението започва в девет и е нонстоп. Общо номерата са шест — нито един не си заслужава истински, но пък и не ни плащат много. То и ние не се престараваме, но затова пък всеки си има

отделна гримьорна, което не е малко. Представлението продължава до два часа, а понякога и повече, зависи от посетителите. Между появяванията си на сцената обикновено седя в гримьорната. Не обичам да общувам с клиентите, а собственикът и не очаква това от нас. Много ще ми е драго, ако дойдете да ме видите.

— Може да дойда.

Междувременно пристигна ключарят и изпълни поръчката ми. Постави здрава съвременна брава и солидни стоманено резе. Платих му с джобните си пари и отхвърлих предложението на г-ца Трой да ми ги върне.

— Това влиза в хонорара — заявих аз. — А може и да свърши работа — представете си, че никога вече не ви безпокоят.

— Дано, дано — отвърна тя. — Да сте жив и здрав. Вече се чувствам по-добре. Нещо като да отидеш при добър лекар — успокоява те. Самото ви присъствие и цялото ви отношение... цялото това безумие ми се струва като сън, кошмар, и изведнъж е отново утро и всичко е било наистина страшно, но и много глупаво, нали разбирате?

— Да, разбирам ви и се радвам, че е така. Продължавайте да мислите по този начин. Довиждане и благодаря за чудесния обед.

— О, няма защо. Ще дойдете ли довечера?

— Ще се опитам.

Саймън Трой работеше в една аптека на ъгъла на 74-та и Кълъмбъс авеню. Беше малък магазин, претъпкан и старомоден и нямаше сифон за сода. Миришеше на билки, на лекарства и дезинфектанти, по лавиците се стелеше прах, а прахта във въздуха те караше да кихаш. Саймън Трой беше дребен, хилав човек с тъжни като на пале очи, с щавен цвят на лицето и ситни жълти зъби. Усмивката, с която ме поздрави, беше автоматична: аптекар поздравява клиент. Казах му кой съм и защо съм дошъл и израз на безпокойство сбръчка лицето му, прогонвайки усмивката.

— Нека отидем отзад — помоли ме той, — там ще можем да си поговорим.

Отзад помещението беше отделено от предното с дебело стъкло, тясно и почти изцяло заето от дървен тезгях с безброй малки

чекмедженца, на които той изпълняваше рецептите. Освен това имаше няколко разнебитени стола с метални облегалки за гърба, но не и за ръцете. Посочи ми един от тях. Преди да седна, попитах:

— Нали Вие сте Саймън Трой?

— Да, естествено, че съм аз — отвърна ми нетърпеливо той.

Извадих цигари, предложих му една и той я грабна с тънките си, кокалести, пожълтели от тютюна пръсти. Запали моята, после своята, смукна бързо и шумно, но не дълбоко. Аз говорех, а той слушаше. Разказах му всичко, което Силвия Трой ми беше казала, казах му и за хонорара си. Когато свърших, той бе изпушил цигарата и си запали втора, от своите, като използва неугасналия фас на подарената от мен.

— Г-н Чеймбърз — заяви той, — надявам се, че разбирате колко сериозно съм разтревожен за сестра си.

Кимнах, без да кажа нищо.

— Тя е болна, г-н Чеймбърз. Сигурен съм, че сте го забелязали.

Отново кимнах и отвърнах:

— Ще ми разкажете ли какво точно стана там горе на връх Килингтън?

— Имате предвид Адам?

— Да, моля ви.

И той ми разказа:

— Ние бяхме далеч от него. Беше отишъл нагоре, за да надзърне в стръмното дефиле. Бяхме доста далече, на много ярда разстояние от него и тримата заедно. Получил е вероятно някакъв пристъп или просто му се е завило свят. Изкрещя, когато се подхлъзна, прекатури се и изчезна. Полицията във Върмонт, която уведомихме, огледа мястото. Беше започнало да вали сняг, така че по ръба не забелязаха никакви следи. Но надолу по назъбените чукари, докдето успяха да стигнат, откриха натрошени кости, месо и парчета плат от скиорския костюм, който носеше. Естествено тялото не бе намерено.

Мушна върха на десния показалец между зъбите си и шумно започна да хапе нокътя.

— Г-н Трой — казах аз, — имате ли представа откъде ѝ е хрумнала на сестра ви тази безумна история?

— Боя се, че има само едно обяснение. Убеден съм, че страда от сериозно нервно заболяване.

— Но има ли основание за това? Нещо в миналото й? Някаква причина?

— Тя вероятно ви е споменала за взаимните ни завещания?

— Да — отвърнах аз.

— След като платихме всички данъци върху имуществото на Адам, на всеки от нас се паднаха по около петдесет хиляди долара. Брат ми Джоузеф, бездетен вдовец, беше доста консервативен човек, какъвто съм впрочем и аз. Вложихме парите и продължихме да живеем по предишния уравнивесен начин — за разлика от Силвия. Тя напусна работата си в нощното заведение, замина за Европа и само за една година профука цялото си наследство. Мисля, че това й се отрази, разстрои я — това, че само след една година се оказа в същото положение както преди. Наложих се да се върне на работа, за да преживява, и още тогава, още от самото начало започна да се държи странно. Разбърбори се за някакъв заговор, нашия заговор да убием Адам. А сега тази ужасна история за духа на Адам.

— А Джоузеф? — запитах аз. — Самоубийството му. Ще ми разкажете ли за него?

— Няма нищо за разказване. Джоузеф беше мил, непретенциозен и педантичен човек. Беше хипохондрия, макар че изпитваше ужас от доктори. Преди около шест месеца започна да се оплаква от болки в стомаха, гадене и повръщане. Отказваше да отиде на лекар, но аз успях да го замъкна. Рентгеновите снимки показаха тумор в стомаха. Лекарите бяха убедени, че е доброкачествен, но Джоузеф беше на друго мнение. Бяхме уредили операция, но той се самоуби, без да я изчака.

— Да, зная, прерязал си е вените — казах аз. — Но какво ще кажете за това, че не е намерен предметът, с който го е направил?

Той се усмихна тъжно, като оголи жълтите си зъби.

— За полицията бе достатъчно обяснение това, че Джоузеф се самоуби в банята. Прерязал си вените и умрял от загуба на кръв. Тъй като познавам Джоузеф, зная точно какво е направил, след като е решил да умре. Наблизо бе намерен отворен бръснач без ножче. Той е извадил ножчето от бръснача, прерязал си е вените, хвърлил е ножчето в тоалетната чиния, пуснал е водата и се е приготвил да умре. Имаше много кръв из цялата баня, но „оръжие“ отсъстваше. Джоузеф беше педантичен човек, човек на навика. Той е изхвърлил ножчето в

тоалетната. Полицията се съгласи напълно с моето мнение по въпроса. В края на краищата аз му бях брат и го познавах най-добре.

— Благодаря ви — казах аз и станах.

— Г-н Чеймбърз, моля ви — и той се размърда нервно, колебливо и смутено.

— Да? — запитах аз.

— Г-н Чеймбърз — изтърси той, — мисля, че трябва да върнете парите на сестра ми.

— Защо?

— Тя няма нужда от частен детектив. Има нужда от лекар.

— Склонен съм да се съглася с вас.

Той се усмихна, олекна му, че разбирам и съм съгласен.

— Вече проучих възможностите — продължи той, — избрах лекар, невролог, психиатър, или там както ги наричат днес. Ще намеря повод да я заведа при него.

— Много добре — казах, — а що се отнася до хонорара ми, съгласен съм с вас. Полага се по-скоро на лекар, отколкото на мен.

— Много сте любезен и аз ви благодаря.

— Струва ми се, че не бива да й го връщам лично — продължих аз, — няма никакъв смисъл да я разстройваме допълнително. Ще го дам на вас. В момента не е у мен, но ще го донеса по-късно у дома ви.

— Моля ви, задръжте петдесет долара от него, г-н Чеймбърз. Поне това сте заслужили.

— Благодаря ви. Ще се видим по-късно.

— Знаете ли къде живея?

— Госпожица Трой ми даде адреса ви на Четвърта улица.

— Апартамент номер 3А. О, щях да забравя!

— Да?

— Тук работя вечерните смени. От два до десет вечерта. После се прибирам, хапвам, изкъпвам се и си почивам. Това означава, че ще съм си вкъщи доста късно.

— В известен смисъл и аз работя вечер — отвърнах аз. — Какво ще кажете, ако дойда около полунощ. Това устройва ли ви?

— Да, да, много мило от ваша страна, г-н Чеймбърз.

Стисна ми ръката и аз си тръгнах.

В десет часа същата вечер с двеста и петдесет долара от хонорара в джоба аз седях на една маса в дъното на кафе „Бела“ и наблюдавах номера й. Кафе „Бела“ беше мрачно и непретенциозно, с лошо обслужване и лоши напитки — това важеше и за номера на Силвия Трой. Появи се на сцената в черни панталони и черна блуза и започна да имитира звезди, както мъже, така и жени. Възможностите на гласа й бяха забележителни — мъжки баритон, тенор, мъжки алт, женски контраалт, мецосопрано, та чак до кресливия сопран на по-възрастните жени. Но имитациите бяха просташки, материалът — ужасен, синхронът — отвратителен, а окаяните си вицове тя разказваше без искрица талант. Тръгнах си посред изпълнението й.

Вечерях късно и се пошлях из клубовете на Гринич вилидж — пих две-три питиета, изгледах няколко танца, след което в полунощ се отправих към номер 149 на улица „Уест Четвърта“, където живееше Саймън Трой. Един асансьор на самообслужване ме качи на третия етаж и там натиснах звънеца на 3А. Не получих никакъв отговор. Натиснах отново — и отново никакъв отговор. Натиснах бравата. Вратата беше отворена и аз влязох.

Саймън Трой седеше, вперил очи пред себе си, с лакти, опрени на една маса за двама. Пред него имаше голяма чаша за коктейли — празна, с изключение на една череша на дъното. Той бе вперил очи в празното място отсреща. Там, от другата страна на масата, пред празния стол, имаше още една подобна чаша, пълна догоре и недокосната. Приблжих се бързо до Саймън Трой, огледах го и набрах номера на полицията, за да съобщя за смъртта му.

Дежурният полицай беше приятелят ми лейтенант Луис Паркър от отдел „Убийства“. Експертите установиха бързо причината за смъртта — отравяне с цианид. Черешата в празната чаша беше пропита от него. По столчето на чашата имаше отпечатьци от пръстите на Саймън Трой. В другата чаша нямаше отрова, нямаше и отпечатьци. При обиска не се намери нито капсула, нито шишенце с остатъци от отровата. След като изнесоха тялото и веществените доказателства и лейтенант Паркър и аз останахме сами, той попита:

— Хей, каква е тая работа? Какво имаш да ми казваш? Какво търсиш тук?

— Вярваш ли в духове, лейтенанте?

— Понякога — отвърна той загадъчно. — Защо? Да не би да ми разкажеш някоя история за духове?

— Май така излиза — отвърнах аз. И му разказах цялата история, като обясних какво търся в апартамента на Саймън Трой.

— Ама че работа — заяви той. — Хайде да отидем да поговорим с малката госпожичка.

Тя беше в гримьорната си. Твърдеше, че е била или в гримьорната, или на сцената през цялата вечер. Вратата към гримьорната се намираше на коридор със заден изход направо на улицата. Паркър разпита всички присъстващи. Никой не можа да отрече твърденията на госпожица Трой. Паркър я поведе към участъка и аз ги придружих. Там той я разпитва отново и отново часове наред, но тя твърдо поддържаше, че не е напускала гримьорната, освен когато ѝ е било ред да излезе на сцената за номера си. Влизаха и излизаха полицаи и разпитът беше често прекъсван от проведени шепнешком консултации. Накрая Паркър вдигна рамене:

— Тръгвайте си — каза той, — вървете си вкъщи и ви съветвам да останете там, в случай че ни потрябвате.

— Да, сър — отвърна тя смирено и си тръгна.

Мълчахме. Паркър запали пура, а аз — цигара. Най-сетне промълвих:

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че това маце се прави така успешно на ударена, че ще ни сложи всички в джоба си — нямаме ни най-малко доказателство срещу нея.

— Как така, приятелю? — запитах аз.

— Нали знаеш за взаимните им завещания?

— Да.

— Първото — на Джоузеф — е все още при нотариуса. Сега и второто ще отиде там. С тия двама свои мъртви братя мацето ще наследи сто хиляди долара.

— Е, и?

— Джоузеф е регистриран като самоубиец, но оръжие не е намерено, така че е могло спокойно да бъде и убийство. Саймън също

може да мине за самоубиец, нали? Само че нито следа от отровата — махна с ръка Паркър. — Съдът просто сам е изчезнал.

— Може да е духът? — подхвърлих несмело.

— Мацето — заяви той. — Тя ги е убила и двамата. Измислила е тази история с призрака — най-безумното прикритие, за което съм чувал. При това нямаме никаква улика срещу нея. Няма да се предаваме, мили мой — в това може да си напълно сигурен. — Усмихна се уморено и добави: — Хайде, върви си у вас. Едвам гледаш.

— А ти? — попитах го.

— Аз оставам. Ще стоя тук и ще работя.

Прибрах се вкъщи в четири часа. Още докато отключвах, чух, че телефонът звъни. Изтърчах до него и вдигнах слушалката. Беше Силвия Трой.

— Г-н Чеймбърз! — каза тя. — Моля ви, г-н Чеймбърз! — Ужасът в гласа ѝ ме накара да настръхна.

— Какво става? — попитах. — Става ли нещо?

— Той ми се обади.

— Кой?

— Адам.

— Кога?

— Ей сега, ей сега. Каза, че идва... за мен — гласът замря.

— Г-це Трой! — извиках аз. — Г-це Трой!

— Да? — гласът беше много слаб.

— Чувате ли ме?

— Да.

— Затворете всички прозорци и пуснете резетата.

— Вече го направих — каза тя все с този детски напевен глас.

— Заклучете и залостете входната врата.

— И това вече направих.

— И не отваряйте на никого, освен на мен. Ще ви позвъня и ще ви говоря през затворената врата, за да сте сигурна, че съм аз. Ще познаете ли гласа ми?

— Да, г-н Чеймбърз, ще го позная.

— Добре. Сега само стойте там и ме чакайте. Идвам веднага.

Затворих, обадих се на Паркър и му разказах всичко.

— Това е — казах, — каквото и да е то. Докарай много хора и картечница. Вероятно ще заловим убиеца. Ще се срещнем долу. Нали знаеш адреса?

— Естествено.

Затворих и изхвърчах от къщи.

Освен Паркър имаше още трима детективи и трима полицаи в униформи — единият от тях с картечница. Докато влизахме в коридора, детективите и двамата полицаи измъкнаха пистолети от кобурите си. Пред 4С Паркър ми направи знак и натисна звънеца.

Дълбок басов мъжки глас отговори.

— Да. Кой е?

— Питър Чеймбърз. Искам да говоря с г-ца Трой.

— Няма я — изкънтя гласът.

— Лъжете. Знам, че е там.

— Не иска да говори с вас.

— Вие кой сте?

— Не е ваша работа — избоботи гласът. — Махайте се.

— Съжалявам, но няма да се махна, господине.

В дълбокия глас се прокрадна нотка на раздражение:

— Слушайте, в ръката си държа пистолет. Ако не си тръгнете, ще стрелям през вратата.

Паркър ме издърпа встрани и се провикна през вратата:

— Отворете! Полиция!

— Не ме интересува кой сте — избоботи гласът, — предупреждавам ви за последен път. Или се махайте от вратата, или ще стрелям.

— Аз също ви предупреждавам — провикна се Паркър. — Или ще ми отворите вратата, или НИЕ ще стреляме. Ще броя до три. Ако не отворите, ще разбием вратата с куршуми. Едно!

Никакъв отговор.

— Две!

Дълбок, басов подигравателен смях.

— Три!

Никакъв звук.

Паркър направи знак на полицаия с картечницата и той се прицели. Паркър вдигна ръка с насочен нагоре показалец.

— Отворете! Последно предупреждение!

Никакъв звук.

Паркър насочи показалеца си към полицаия и кимна. Дъжд от куршуми нацепи вратата. Чухме пронизителен писък, тупване и тишина. Паркър махна на двама от детективите — яки мъжаги... Те знаеха какво да правят. Хвърлиха се към вратата рамо до рамо, заедно, отново и отново. Вратата проскърца, проскърца, поддаде и изскочи от пантите си.

Силвия Трой лежеше на пода, простреляна от куршумите на картечницата. В апартамента нямаше никой друг. Вратата беше затворена и залостена. Прозорците бяха затворени и залостени отвътре. Огледът беше бърз, професионален и недвусмислен, но освен тялото на Силвия Трой — и сега вече самите ние — в апартамента нямаше друг човек.

Лейтенант Паркър се приближи до мен с войнствени, но и смутени очи. Лицето му блестеше ядовито под избилата пот. Хората му, въоръжени до зъби, високи и със здрави мускули, се скупчиха като деца около него.

— Какво става, по дяволите?! — каза лейтенант Паркър, процеждайки думите си в странен пресипнал шепот. — Какво мислиш, Пийт?

Наложи се да преглътна, преди да проговоря, но останах верен на убежденията си.

— Не вярвам в духове — заявих аз.

Вероятно не вярвам в духове, защото отказвам да вярвам в духове — умът ми отхвърля тази възможност и търси други обяснения. В аферата със семейство Трой тези обяснения се свеждаха до желание за смърт, халюцинации, комплекс за вина, възмездие, самонаказание и раздвояване на личността.

Има хора, които не са съгласни с моите заключения. Може би вие ще се окажете сред тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.